

הפּוֹרְתַח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון כ"ג אדר תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים קו | דף הכולל: ראש השנה ל.
דף היומי בהלכה: מסימן תקס"ב סעיף ג' עד סעיף ו'.
מוסר: שם עולם - פרק י' עד 'וזהו שאמרו חז"ל'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: 'כתיב מות וחיים ביד לשון' עד שער התשובה 'והנה מדרגות רבות'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

בפרסום ראשון: סיפור מדהים על עינינו הצופיות של ה'פני מנחם' מגור זי"ע | "הרב מפוניבז' הבטיח לי עולם הבא" | מי הם

על העניין הראשון קיבלתי ברכה מיד, אך בנושא השני נכונה לי הפתעה. "לא! עניין הבית לא נראה לי", אמר הרבי, ופתח ב'מסע חקירות': מי המזכר? מי השכנים? איך בנויה הדירה? היכן הכניסה?... לפתע קם, הביא דף ועט ואמר: "תשרטט לי את התכנית"

סיפור מדהים על האדמו"ר ה'פני מנחם' מגור זי"ע בחשיפה ראשונה!

עד כה את ההזדמנות להתפרסם בבימות המיועדות לציבור אנ"ש. את הסיפור שיגר לנו קרוב משפחתו, הרב מאיר וסרצוג מחיפה, מחבר הספרים 'מראה השולחן' ו'אמא של תורה', ששמע אותו מפיו וראה לעצמו זכות גדולה לפרסמו ברבים.

וכך מספר הרב וסרצוג במכתבו:

היה זה למחרת פטירת סבי הרה"ח ר' אריה מנחם וסרצוג ז"ל. בשעות הבוקר מיד לאחר התפילה הגיע רואה חשבון מר

ביום ראשון שעבר, ט"ז באדר, חל יום ההילולא העשרים וחמש של הרבי בעל 'פני מנחם' מגור זי"ע. מאמרים וסיפורים רבים אודותיו התפרסמו לרגל התאריך המיוחד הזה, אולם קוראי 'הפותח' זוכים עתה לקרוא סיפור שכמעט ולא פורסם, גם ממרחק השנים שעברו מאז, וזאת משום שבעל המעשה איננו חסיד גור, ואף לא מוגדר כחרדי; הוא יהודי יקר, רואה חשבון בכיר במקצועו, הנמנה על הציבור הדתי, כך שסיפורו האישי לא קיבל

שמואל רוזנבלום הי"ו לניחום אבלים בבית אבי שליט"א - בן דודו מצד אמו. כשראה בחדר את תמונת האדמו"ר הפני מנחם זצ"ל, פנה אל אבי ואל אחי ואמר: "למרות זמני הדחוק, כשאני רואה את התמונה הזו אינני יכול שלא לספר לכם את שהיה לי עם האדמו"ר זצ"ל.

"היה זה בראשית ימי הנהגתו של הרבי. כבעלי משרד רואי חשבון, וכמי שחמי היה מקורב אצל האדמו"ר ה'לב שמחה' שנים רבות, פנו אלי חברי 'עמותת ועד בית המדרש החדש', שאז החלה בנייתו בשטח 'מחנה שנלר'. הם סיפרו לי על תסבוכת פיננסית שנוצרה אצלם, בשל העובדה שהחפירות ויציקת היסודות עלו הרבה יותר מהצפוי, ובמקביל חלה ירידה מסויימת בגיוס התרומות מסיבות שונות. חמי ביקש ממני שאעשה הכל לעמוד לעזרתם, ואכן נכנסתי לעניין בכל המרץ, כשתפקידי היה לגשר בין הבנקים וחברת הבניה לבין העמותה, ולהגיע להסדרים שיעלו את מחדש את הפרויקט על דרך המלך.

"בס"ד מיוחדת הצלחתי להגיע להבנות עם כל הגורמים, וההסדר החדש יצא לדרך לטובת כל הצדדים. בסיום העבודה ביקשתי בקשה 'צנועה' מחברי העמותה: חפץ אני להיכנס לקודש פנימה אצל האדמו"ר, שכן זקוק אני לברכה בעניין מסוים, אך בתנאי שלא אצטרך להמתין בתור הארוך שיכול להימשך שעות, משום שזמני יקר מאוד. כמובן, בקשתי התקבלה ונקבע היום והשעה בו אכנס אל הרבי.

"מיד כשהגעתי לחדר ההמתנה זיהה אותי הגבאי ר' חנינא שיף ז"ל, שהיה כבר מודע לכל העניין, ואכן דילגתי על התור הארוך ונכנסתי לחדר פנימה, כשר' חנינא מסביר לרבי מי אני ואף נותן לידי סידור שוקולד מיוחד מטעם עמותת בית המדרש - שיעניקו לי כאות הוקרה.

"האדמו"ר הגביה את עיניו כשחיוך נסוך על פניו: 'הבורר, הבורר נמצא פה...' והמשיך ואמר: 'עקבתי כל הזמן אחר עבודתך. עשית עבודה נפלאה לטובת כל הצדדים. לא רציתי להתערב עד כה מפני חשש נגיעה, אך עכשיו מגיעה לך תודה על כל העמל', והוא הגיש לי את סידור השוקולד.

"אני מצידי הגשתי לו את בקשתי בכתב, לקבלת ברכה על שני דברים: האחד - שאני עומד לפני שמחה וזקוק לברכה שהכל יהיה בנקל וכשורה. השני, מאחר וזה עתה חתמתי על זיכרון דברים לקניית בית מגורים קבוע מפואר בגבעת שמואל, העומד לקראת תחילת בניה, מבקש אני ברכה שהכל יצליח ולא יהיו תקלות. "על הבקשה הראשונה מיד קיבלתי ברכה - 'שהכל יהיה כשורה ובמזל טוב'.

"אך על העניין השני נכונה לי הפתעה. האדמו"ר נעצר. 'לא, לא, עניין הבית לא כל כך נראה לי...' ואז הוא התחיל במסע חקירות: מי הוא המוכר? מי הם השכנים? כיצד בנויה הדירה? היכן היא הכניסה?... ואני עומד משתומם, מה בדיוק רוצה הרבי? אולי כוונתו שאין זה אזור חרדי? אמרתי לו אפוא, שזה אזור מעורב ליד בני ברק, בגבעת שמואל וכו'.

"לפתע קם הרבי ממקומו, פתח מגירה, הביא דף ועט ואמר לי: 'תשרטט לי כיצד הבית אמור להיבנות'. וכאן אני מתחיל לחשוב לעצמי: 'מה לאדמו"ר ולשרטוט הדירה? מה הוא מבין בזה? באתי בסה"כ לקבל ברכה'...

"התחלתי לשרטט, והסברתי: זו לא וילה פרטית ממש, אלא סוג בניה של דו-זוגי, דהיינו שתי וילות במגרש משותף. בוויילה שלי, הפתח חיצוני הוא לרחוב, ובוויילה השניה, הפנימית יותר, הכניסה היא משביל צדדי. כל השטח שייך לאדם מסוים, ובתוכנית אב זו נבנה כל הרחוב.

"לא, לא, אומר לי האדמו"ר. 'אל תקנה את הבית. מפח נפש אני רואה כאן, מפח נפש אני רואה כאן - תבטל את העסקה'... "עשינו כבר זיכרון דברים, והביטול יעלה לי כסף - אמרתי. "כמה יעלה? שואל הרבי.

עשרת אלפים דולר, אני עונה. "מה זה בשבילך, בטל את העסקה ובקורב תמצא בית במקום אחר. בהצלחה רבה ותודה על כל עבודתך'. הוא הגיש את ידו ללחיצת פרידה, וכבר אני מוצא את עצמי מחוץ לחדר.

"אנשים מסתכלים עלי כמי שעייב את התור זמן ממושך, ואני כולי מבולבל. מה אני עושה? הרי שנים חיפשנו אזור מיוחד לבית קבוע, ועד שסוף סוף מצאנו - האדמו"ר אומר לבטל.

"באתי הביתה, סיפרתי לאשתי את הסיפור המוזר ואמרתי לה: כיון ששאלתי, אני חייב לקבל את התשובה, ואנו מבטלים את העסקה. לא היה לה קל, אך היא נתנה לי אור ירוק - עשה כהבנתך.

"קבעתי פגישה עם בעל המגרש הכללי, יהודי ממוצא תימני. אני מספר לו חצי מהסיפור: האדמו"ר שלי אמר לי לבטל את העסקה. 'מה, אתה בטוח שאתה לא רוצה?! אתה הוא המפסיד!' - והוא קורע בחמתו את שטר זיכרון-הדברים לגזרים. ברגע זה הבנתי שניצלתי מההפסד של העשר אלף דולר, שהרי השטר איננו... ונפרדתי ממנו לחיים טובים ולשלום.

"עבר זמן, רכשתי בית במקום אחר והכל היה בסדר, אך תמיד הסיפור הזה עלה מעת לעת על השולחן המשפחתי. מה רצה האדמו"ר? הרי הפרויקט בגבעת שמואל לא פשט את הרגל - מה היה רע בבית שם? תמהנו.

"עד לאותו היום בו חזרה אשתי מעבודתה וסיפור קצר ומשמעותי בפיה...

"אשתי עובדת כאחות בבית החולים 'בילינסון'. מטבע הדברים, משפחות שיקיריהן שוהים זמן ממושך בבית החולים, משתדלות ליצור קשר חם עם האחיות, למען יטפלו בנאמנות יתר ביקיריהן. כך שנוצר קשר בינה ובין משפחה כואבת ודואגת לראש המשפחה שלקה בכמה התקפי לב לא עלינו.

"באותו יום, לפתע שואלת הבת את אשתי: 'תגידי, אולי אתם רציתם לקנות פעם דירה בגבעת שמואל ולבסוף ביטלתם את החוזה בהוראת רב? אשתי הופתעה מעצם השאלה, אך כמובן שהתשובה הייתה חיובית.

”אתם לא יודעים ממה ניצלתם. הרב הציל אתכם מצער רב. אבינו החולה, הוא זה שקנה את הווילה במקומכם, כאשר הוא משקיע לשם כך הון רב אותו צבר במשך רוב ימי חייו. והנה, רק לאחר שהבית עמד על תילו ונכנסנו לגור, נודע לנו לאיזה מוקש נפלנו.

”בעלי הקרקע לקח לעצמו את הווילה הפנימית, תוך שהוא משייר לעצמו חוקית שטח בצידה של חצר הכניסה לכל צורך. הנ”ל היה בעל מסגרייה, והוא העביר את המסגרייה לחלק החצר הצדדית, כשהוא עובד בשעות לא שעות, ומשמיע דפיקות

ורעשים חזקים, כטבעה של עבודה זו. לא הבקשות ולא שלטונות החוק יכלו לעצור בעדו, שכן הדבר היה מעוגן באותיות קטנות במכירה. אבינו לקח את הדבר קשה לליבו, ובפרט כשהבין שלא יוכל למכור את הדירה באופן זה, וכך לקה בליבו והגיע למצב הקשה בו הוא נתון.

”מיהו אותו רב שאמר לכם לבטל את העסקה? - שאלה. “עמדנו נפעמים, כשבראשנו צף ומהדהד המשפט שאמר לי הרבי לפני שנים: ‘מפח נפש אני רואה כאן!’... זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל לטובה.